

De la pandèmia sanitària a l'emergència social

Text > TONI VILÀ

Il·lustració > XAVIER ROQUETA

En aquesta ocasió és obligat fer un breu apunt d'urgència sobre la pandèmia causada per la COVID-19, que ha tingut un impacte gran i inesperat en la nostra vida. La vessant sanitària ha acaparat tots els focus mediàtics, com era d'esperar si tenim en compte que a final de maig d'enguany els casos positius a Catalunya superaven els 67.000 i hi havia més de 12.200 defuncions, dels quals 6.700 positius i 770 defuncions pertanyien a la regió sanitària de Girona. Molts dels morts varen ser persones grans que varen morir soles en residències. La gent gran n'ha estat, sens dubte, la gran damnificada.

Aquesta dramàtica situació sanitària va fer ombra a l'enorme impacte social que des del primer moment va generar la COVID-19, especialment en les persones més vulnerables. El confinament va fer aflorar amb força vells problemes i emergir-ne de nous. Pensem, per exemple, en les persones sense llar o en les persones immigrants que no tenen una situació regularitzada que vivien de l'economia de subsistència, en les persones en atur o amb treballs precaris o en els infants, que degut al tancament de les escoles van haver de seguir el curs telemàticament, i que en alguns casos no disposaven ni d'ordinadors ni de *wifi*.

Per comprendre la magnitud dels fets, cal pensar que molta gent va quedar sense feina o depenia del pagament d'un ERTO (expedient de regulació temporal d'ocupació), que no arribava. Si comparem les dades amb les del mes d'abril de l'any anterior, podem observar que l'atur va augmentar a les nostres comarques en més de 1.200 persones, i que les demandes de treball es varen duplicar fins a arribar a quasi 13.000. Altrament, els ERTO van afectar quasi 11.000 empreses i més de 68.000 treballadors.

Les principals necessitats bàsiques detectades són de subsistència material i emocional: alimentació, habitatge, accés a les TIC i aïllament, solitud i por. Aquesta situació

d'emergència social ha provocat que la Generalitat i l'Administració central hagin establert diverses mesures per fer-hi front, però ha estat decisiva l'actuació de les instàncies més properes, les administracions locals, les entitats socials i l'acció voluntària, que han actuat amb rapidesa i solidaritat, ampliant molts serveis i accions de proximitat: aliments i àpats a domicili, ajuts econòmics per a alimentació (només a la ciutat de Girona reben aliments cap a 4.400 persones), moratòries en el pagament dels lloguers, habilitació d'espais per a persones sense llar, reforç del servei d'atenció domiciliària i de teleassistència, suport emocional i psicològic per telèfon, acompanyament al dol, suport a les víctimes de violència de gènere i domèstica, entre d'altres.

Cal fer una menció especial dels treballadors, tant de salut com dels serveis socials, que han mostrat la seva professionalitat i compromís jugant-s'hi la vida: unes actuacions dignes d'elogi i reconeixement. També s'han de recordar les aportacions dels voluntaris i les iniciatives solidàries innovadores.

Segurament haurem de continuar parlant de la situació, ja que encara avui ens trobem davant la incertesa de com evolucionarà i de com ens en sortirem.

—En tot això, no es tracta d'heroisme. Es tracta d'honestedat. És una idea que pot fer riure, però l'única manera de lluitar contra la pesta és l'honestedat.
—I què és l'honestedat? —digué Rambert, de sobte més seriós encara.
—En general, no sé què és. Però, en el meu cas, sé que consisteix a fer el meu ofici.

La pesta, ALBERT CAMUS

